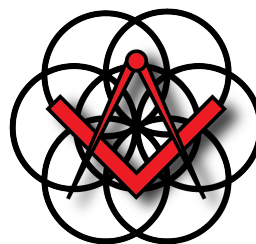

I.:G.:M.:A.:A.:U.:
MASONERIA UNIVERSALA
FRANCMASONI DE RIT SCOTIAN ANTIC SI ACCEPTAT
Marea Loja de Studiu al
Artei Regale

Simbolismul Ceremoniei de Solstitiu de Vara

Pentru noi, masonii, aceasta sărbătoare este foarte importantă prin simbolismul său multiplu pe care voi incerca sa-l relievez pe scurt. Solstitiul de vară trebuie analizat impreuna cu solstitiul de iarna, ambele, impreuna cu cele doua echinoctii, fiind de maxima importanta pentru civilizatiile antice. In aceasta zi Soarele se ridica pe cer avand cea mai mare forta din intregul an. Acum Lumina are cea mai mare putere asupra intunericului. Insa conceptele de lumină si intuneric nu se resping, ci se completeaza reciproc, fiind două forte polare la fel ca sacrul si profanul. In teologia persana Ahriman nu putea exista fara Ormuzd, la fel cum Lucifer nu putea exista fara Divinitate. Asa cum inca de la inceputul istoriei amintite a umanitatii Soarele a fost vazut ca fiind cel mai bun simbol pentru Fiinta Suprema, datorita proprietatilor si caracteristicilor sale, lumina eliberata de el a simbolizat mereu elementul spiritual.

In ritual apare prezent si focul, care si el este un simbol pentru lumina. Ritualul botezului instituit de catre Ioan Botezatorul purifică si anuntă botezul celui care va veni dupa el si care va boteza prin foc. Focul adevarat, spiritual, este acela care distruge pentru a crea din nou. Aici ne putem gandi si la pasarea Phoenix sau la eternul ciclu al vietii si al mortii, care se repeta la nesfarsit. In anumite mistere din antichitate noii initiati era numiti pasari phoenix sau oameni care s-au nascut din nou intr-o lume spirituala, detinand o noua constiinta. Omul trebuie sa reflecteze asupra sa, sa-si gaseasca propriile defecte si greseli si sa le aseze pe altarul pe care vor fi purificate si arse. Astfel, focul de care vorbim trebuie sa arda gandurile impure ale omului transformandu-l pe acesta.

Daca privim cele doua solstitii impreuna, vom observa ca unul se refera la o perioada a intunericului, iar celalalt la o perioada a luminii, tot asa cum omul trebuie sa coboare in strafundul sau, in intuneric, in

mijlocul pamantului, pentru a putea să se înalte mai apoi și să găsească adevărata lumină.

În mod tradițional masoneria asociază Solstiul de Vara cu Sfântul Ioan Botezătorul, iar Solstiul de Iarnă cu Sfântul Ioan evanghelistul. Solstiul de Vara se produce în zodia racului și în vechime purta denumirea de "Poarta Omului" deoarece se credea că prin acest punct coboară sufletele oamenilor în existența fizică a materiei. Solstiul de vara se produce în zodia capricornului și purta denumirea de "Poarta Soarelui" fiind considerat locul prin care sufletele urcau spre sferele cerești. Tradițiile vestice considerau cele două puncte porți ale cerului, însă erau cunoscute și în Orient, în cultura hinduă numindu-se Pitri-Yama și Deva-Yama. Frații vor recunoaște cu siguranță semnele zodiacale menționate din camera de chibzuintă. În ceea ce-l privește pe Ioan Botezătorul, pe care îl sărbătorim astăzi, Hristos spune despre el că dintre toți cei care s-au născut din femeie nu este niciunul care să se fi înălțat mai mult decât el. Astfel, acesta devine un simbol al omului evoluat, înălțat prin propriile stradanii și eforturi, care s-a apropiat cel mai mult de divinitate, un model ideal pentru masonerie.

Un alt element care apare în ritual și asupra căruia ar trebui să reflectăm cu toții este cel al granelor. Agricultură a însemnat pentru umanitate una dintre cele mai mari revoluții, nu doar datorită motivelor evidente cum ar fi obținerea de hrană în surplus sau sedentarismul, dar și datorită faptului că practicarea acesteia a forțat omul să cunoască și să măsoare mult mai precis timpul, ceea ce a dus la practicarea astronomiei. Primii agricultori ai paleoliticului vedeau plantele ca fiind rezultatul unui eveniment dramatic. Cele mai vechi mituri cunoscute, care sunt probabil printre cele mai vechi tipuri de gândire religioasă, fac referire la o ființă divină sau semidivină care a fost sacrificată și din corpul careia au apărut plantele tuberculare și de tipul cerealelor sau spun că acestea erau resturile unei ființe divine sau ale unui strămos mitic. Oamenii aflând aceasta au omorât respectiva ființă, au îngropat-o, iar din corpul acesteia au apărut și alte plante alimentare sau elemente de cultură. Cert este că primii oameni capabili de simțăminte religioase vedeau ingerarea acestor alimente ca pe ingerarea sau asimilarea unei părți din Divinitate. Dacă cele două mituri se regăseau mai ales în mijlocul cultivatorilor de tuberculi, în cazul cultivatorilor de cereale era prezent un alt mit. Cerealele se găseau în Cer, unde erau păzite cu strânsenie de către zei, însă unul dintre ei reușea să obțină câteva seminte pe care le va oferi oamenilor. Aici este vorba de zeul civilizator care ne duce cu gândul la mitul lui Prometeus. Originea cerealelor poate fi văzută de

asemenea ca o hierogamie între zeul cerului și Mama-Pământ. Trebuie subliniat faptul că spicele de grâu apar pe sorturile ofiterilor lojii și pe cel al Marilor Maestrii. Iar dacă facem o paralelă între mitul ființei sacrificate și legenda maestrului Hiram Abiff, găsim numeroase asemănări. Acesta a fost sacrificat pentru refuzul său categoric de a dezvălui secretele măștrilor celor care nu le meritau, iar din corpul său îngropat a răsărit o plantă și anume, acacia sau tamariscul. Venerația cu care erau privite alimentele și în special granele în trecut de către oameni încă se mai regăsește în anumite zone rurale, chiar și în România, oamenii considerând, conștient sau nu, luarea mesei ca fiind ceva sfânt. Cu toate că anumite obiceiuri sunt considerate proprii culturii și religiei noastre, ele sunt foarte vechi, pierzându-se în negura istoriei consemnate. Putem aminti aici obiceiul de a mânca coliva în cinstea și amintirea mortului. Respectivul obicei, al ingerării de cereale fierte, are o vechime de cel puțin 5.000 de ani și provine probabil din zona Egiptului, chiar denumirea mâncării atestând acest fapt. În alta ordine de idei o sărbătoare adânc înradăcinată în obiceiurile și tradițiile vechi și care este legată de Sfântul Ioan de Vara este cea a Sanzienelor, ceea ce ne demonstrează încă o dată că propria noastră cultură înseamnă mai mult decât se vede la suprafață și că învățături vechi sunt încă prezente, chiar dacă rămân ascunse pentru oamenii de rând.

Trăind în societatea modernă actuală și aflându-ne în nesfârșită noastră grabă spre atingerea diferitelor obiective mulți dintre noi avem obiceiul de a ne hrăni rapid, cu alimente de proastă calitate și mai ales fără a gândi la ceea ce introducem în organismul nostru. În schimb, chiar și în cazul ingerării unei bucati de pâine ar trebui să ne gândim la procesele prin care a trecut, la apa căzută din cer care a făcut spicele să crească, împreună cu substanțele hranitoare ale pământului și lumina primită de la soare, că mai apoi să treacă prin atâtea mâini omenesti pentru a ajunge în forma finală menită a ne da energie vitală.

În încheiere aș dori să accentuez faptul că pentru fiecare dintre noi ritualul savărsit în această zi importantă ar trebui să ne amintească fiecăruia dintre noi că lumea care ne înconjoară, împreună cu tot ceea ce conține, este pătrunsă de sacru și de semnificație, fiecare gest poate fi privit ca o apropiere de Divinitate, nu doar un gest mecanic realizat fără a ne gândi la el.